

הספדים

הרב יהודה הרצל הנקין - אביו של הרב איתם

"הנה לא ידעתי דבר כי נער אנכי". (ירמיהו א, ו) אבל אני יודע קצת לכתוב.

אקרא את ההסכמה שכתבתי לספרו הראשון, לא האחרון, של איתם.

"ידעתי את חריצותו ואת פוריותו בתורה של בני הר"ר איתם שמעון שליט"א, המשתקפות במאמרים רבים שכבר פרסם, הן אלה המבוססים על תורה דילי והן על דיליה. עתה הגדיל לעשות, הרחיב והעמיק מאוד בסוגיא של תולעים שרבים צריכים לה למעשה, וראוהו רבנן ושיבחו את דבריו, ואף אני בין המשבחים. יהי רצון שיזכה להגשים את כוחותיו הרבים ויפוצו מעינותיו חוצה. בברכת אביו אוהבו."

אני לא יודע אם אתם מכירים איזו אבידה היא זו. איתם הדפיס בכתבי עת תורניים 15 מאמרים בתורה, בהלכה. הוא הדפיס ספר אחד והספר שני בעימוד. מי יתן ונזכה למצוא את המשאבים להוציא את ספרו השני לאור.

כאן המקום להזכיר שלצד כל המפעל התורני שהיית עסוק בו, היית באמצע כתיבת תזה באוניברסיטת תל-אביב בנושא 'החפץ חיים'. התשלובת הזו בין בקיאות וחרירות בתורה לבין הכרה בחיים מחוץ לבית המדרש, סימן אותך כאחד הבודדים אשר יודעים לדבר לכל האוכלוסיות כאן בארץ.

רבנו של עולם, אני יכול להבין הכל, אני אפילו יכול להבין את אותם חיות טרף שהביאו את בני עד הלום.

אבל אני לא מבין שיקולך, לא מבין מה חשבת. אני לא מבין רבנו של עולם, מה תכננת, מה קיווית, בשביל מה זה טוב.

ואתה את אשר רצית - עשית.

הרבנית חנה הנקין - אמו של הרב איתם

איתם ונעמה, אותך ואתכם מותר להספיד בחול המועד.

איתם, ולוואי שהיית מספיד אותי ולא להפך. לא נקלט, אתמול כל המשפחה היתה בביתכם, תכננתם והובלת את המסלול - עוד מסלול יפה בארץ ישראל- להנאת כולם, בישראלם עבורנו כדרככם, בני הדודים שיחקו כל כך יפה ביחד.

איתם, היית למשענת לאבא ולי. כל כך רווינו ממך נחת. כל כך היתה בינינו שפה משותפת של תורה, של הלכה. המשכת דרכו של אבא, יבל"א, ושל זידי זצ"ל. היית כמותם באהבת תורה, ברוחב הדעת, ביכולת הדקדוק, ביושר, בחכמה, בכישרון, איש הלכה בכל מאודו- והיה לך מאד. זידי זצ"ל שלא הכרת בחיך ודאי מקבל עכשיו פניו של נינו ששאף להמשיך דרכו.

חברת ספרך הראשון בהלכה בשנות העשרים לחיך. אנשים לא האמינו שאתה כה צעיר. ספרך השני, על הלכות שבת, מוכן ועובר עימוד בימים אלה. כל כך שמחת בחידושים, היית מעיין נובע שאי אפשר לעצור בעדו.

איתם, אבא היה רבך המובהק, ואתה תלמידו המובהק, ההולך בדרכו. זכינו. גם ביני לבינך איתם היה קשר מיוחד, בצעירותך, בישיבה התיכונית, כשהתחלת לכתוב, היית חוזר הבינה ושואל אותי איפה בגמרא או ברמב"ם כתוב כך וכך. מהר מאד נהפך המצב, ואני לאושרי הייתי שואלת אותך, היכן למצוא, ובבקשה להסביר, ומי היה תלמידו של מי, ומה דעתך. תורה תורה חגרי שק.

שמך שאבא בחר לך התאים לך. היית תמים, צנוע, בורח מכבוד, ישר, מאיר פנים, אידיאליסט. משמצאת את נעמה המדהימה - אינני זוכרת אותך מתלונן אי פעם על שום כלום. כמה נחת רווינו אבא ואני והאחים מכם - כמה היה מדהים לראות תמיד את האושר שלכם, את האהבה העצומה שביניכם, את הכבוד ההדדי לאין שיעור, את המסירות הטוטלית שלכם לילדים שלכם ולערכים שלכם.

נעמה הנפלאה, נכנסת למשפחתנו לפני 12 שנה, צעירה עדינה, יפהפיה ומדהימה. מהרגע הראשון נקשרנו בך, אהבנוך אהבת נפש. ראינו אותך עומדת במבחני חיים תוך אצילות שאין דומה לה. אותה מידת צניעות של איתם היתה בך. היית כל כך חכמה, הקמת וניהלת סטודיאו לגרפיקה, זכית להצלחה רבה, במגזרים שונים פנו אליך ללמדם - הכל בגלל

הכישרון המהול בצניעות וכן ללא גבולות. בתור רעיה ואם, עוררת בי השתאות, הייתי שואלת את עצמי איך יכולה בחורה צעירה ושברירית להיות כל כך חכמה ומוכשרת. בשבת שעברה, אמרתי לך כמה מהנה ומדהים לראות את הקשר המיוחד של מתן איתך, ילד שרץ אל אמו כדי לשתף אותה, ואם שמקשיבה בעניין עצום ומוסיפה הסבר שמרתק את בנה.

איתם ונעמה, זכיתם למצוא האחד את השנייה צעירים מאד. הקמתם בית, נולדו 4 ילדים, עשיתם את כל הדברים הנכונים, ועתה נרצחתם ע"י בני עוולה בשל אהבתכם לארץ ישראל. שניכם הקפדתם מאד מאד על חינוך הילדים, בחרתם בישוב נריה לשם חינוך הילדים, ילדיכם האהובים שניצלו בחסדי ה' בנס. מתן וניצן ונטע ואיתמר עוד יונק ולא בן שנה, שלא יזכור את אהבת אמו. עכשו אנו הסבים לבית ערמוני ולבית הנקין והאחים האוהבים - יחד כולנו בע"ה נגדל את ילדיכם בדרככם שלכם.

נפרדנו מכם אתמול מתוך חיוכים, שמחה ונחת. ואז נרצחתם בידי בני עוולה. קשה עלינו פרידתכם.

אנו מודים לכל מי שהגיע בערב שבת של חג ללוות את הרב איתם ונעמה.

"ובלע המוות לנצח ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים..."

חנן ערמוני - אביה של נעמה

לפני 30 שנה קיבלנו במתנה את ישי ונעמה, ולפני כ-12 שנים גם את איתם, שהביא איתו את רוח הוריו לביתנו. היום, כשאנו נפרדים מאיתם ונעמה אני רוצה להקריא ברכות שברכנו את נעמה ואיתם ביום ההולדת האחרון שחגגנו, מעט לפני ראש השנה. תהום פעורה בין הארועים, אך הדברים מתאימים למספד של הזוג איתם ונעמה באופן מדהים:

ברכה מאמא:

לנעמה האהובה
אני מקדישה את שירה של חמוטל בר-יוסף-

ברכה

משיב הרוח הוא ישיב על פניך
צחות של תינוק חולם
האומר יהי אור הוא יפקח את עיניך
לבחור את הדרך הקצרה
היושב תהילות הוא יערוך לפניך שולחן
ויחזיק בימינך הכותבת

בת יקרה, ניחנת בשילוב מרשים של נשמה ורוח וחזון עם יד מקצועית וכושר ארגון וביצוע. מאחלת לך המשך מקצועי מרשים- בדרך הקצרה, המספקת ומתגמלת. והיושב תהילות יחזיק בימינך הכותבת, מקלידה, מאירת, עורכת. המשיכי להנות מן המשפחה המקסימה, משיבת הרוח, שהקמת עם איתם היקר – שאת יד ימינו והוא יד ימינך – ממתן, ניצן, נטע והתינוק הצח והלא ממש חולם.. איתמר זאב המקסים. והשולחן הערוך- במובנו הפשוט, החם והמלכד ובמובנו המושאל, העמוק ימשיך להיות בסיס קיומכם. באהבה רבה,
אמא

ברכה מאבא:

ילדי היקרים,

"שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד ה' לֹא גָבַהּ לִבִּי וְלֹא רָמוּ עֵינַי וְלֹא הִלַּכְתִּי בְּגִדְלוֹת וּבְנִפְלְאוֹת מִמְּנִי"
(תהילים קל"א)

טיפסתם במדרגות החיים, שלב אחרי שלב, והגעתם לפתח העשור הרביעי. כמו גרם מדרגות, אי אפשר לדלג על שלב, אך משהגעתם אליו, השלב הקודם אינו אלא רקע לשלב הנוכחי, ומכאן נשקפות המדרגות הבאות ופסגות שבאופק. עם כל שלב צוברים נסיון, עושר חוויות ועוצמות להמשיך ולטפס.

מסלול הטיפוס – תלוי בכם ובחלומות שבכם.

כיוונתם עד כה את מסלול חייכם באופן מרשים, איש בדרכו, בכשרון רב ובצניעות, והקב"ה סייע – אות וסימן שבחרתם נכון.

לי לא נותר אלא להתבונן ולהנות. אני מאחל שתמשיכו לטפס במעלות החיים בענווה.

באהבה רבה,

אבא

איתם ונעמה – בניתם את ביתכם מלא בקדושה, בדעת, בצנעה וביצירה. כה ייחודי היה הבית עד שכחנו, לקח אתכם האלוהים.

הותרתם לנו אתגר גדול – לחנך את בניכם ברוח זו. בעזרת השם נתמודד ונצליח.

עבדתם קשה – עכשיו נוחו בשלום על משכבכם, ה' ייקום דמכם.

הילה ערמוני - אמה של נעמה

אני נוהגת לכתוב לאירועים, שמחים וגם עצובים ... מצרפת שיר מתאים או דבר תורה, מגיחה ומשייפת. לא הפעם. לא שיר ולא הגהה, רק צרור מילות בראשית מנהמת הלב. השאלה המנקרת ללא הרף בשעות הנוראות האלה, מאז קבלת בשורת עלייתם של נעמה ואיתם בסערת רשע השמימה, היא - למה שניהם? למה ביחד? ופתאום הבנתי באמת את המשפט "בחייהם ומותם לא נפרדו". כי ברית כזאת בין איש לאשה - זכו שכינה ביניהם - לא רואים.

וכך היה מן הרגע הראשון, חיבור מידי - צעיר מאוד אבל כה בשל. קשר בכל הרבדים, ועד אלה העמוקים ביותר - בכל ניס.

כך ביחס להחלטות חינוכיות, בלהראות זה לזה קטע מעניין - או מצחיק או מעצבן - מ'מקור ראשון', בלהכין יחד סלט יווני ופיצה וקינוחים ועוגת יומולדת מושקעת לילדים. בלבחון את מידת הבקיאיות ביצירות של קישון. בללמוד ביחד ולצחוק ביחד. ולחנך ביחד את בניהם המקסימים, בשותפות מלאה, כבוד ועניין. וגאוה זה בעיסוקו של זה. כך מתקופת החברות הלא ממש קצרה לזוג ירא-שמים ... ועד היום. אהבה גדולה ועדינה. מיוחדת, אצילית ומעוררת השראה.

זכרון אחד, שהוא כבר מיתוס במשפחה וכעת הופך לאירוני, כמו רמז מטרים מסויט: מוצאי שבת אחד, לפני 12 שנים בערך, אנחנו שבים משבת משפחתית, נעמה כרגיל בנייד, מדברת חרישית עם החבר - איתם. אנחנו כבר בחיבור לכביש 5, כמעט בפדואל, ופתאום - יריות לכיווננו. חנן - כמו חנן, עוצר את האוטו, מנחה אותנו לרדת לתעלה ונשכב מעל לסוכך עלינו. בינתיים הגיע הצבא, האירוע נגמר בשלום, ב"ה, אנחנו ממשיכים בדרכנו לפדואל. וכל הזמן הזה הטלפון של נעמה פתוח ואיתם שומע הכל. נעמה מרגיעה, אומרת לאיתם שהכל בסדר, לא קרה לנו כלום. אבל הבחור נוסע בטרמפים ומתייצב בביתנו - רציתי לראות ולא רק לשמוע שנעמה בסדר. זהו - אמרתי לו, זכית בבת שלנו, בנעמה.

הפעם פגעו יריות המרצחים ונטלו את חיי הזוג המופלא הזה.

אהובי, כמה קצרים חייכם וכמה הרבה הספקתם, כאילו אצה לכם הדרך. המשפחה המופלאה שהקמתם - רביעית הבנים המדהימה והתוססת. מתן, ניצן, נטע ואיתמר. לימודי הרבנות שלך איתם, ותואר ראשון ושני וכבר התחלה של דוקטורט על "החפץ-חיים". וספרים ומאמרים, ובין לבין כתיבה משעשעת, מושחזת ולא מתחנפתו והכל - תוך מתן כבוד שאין דומה לו לבית אבא - הרב המובהק, ואמא - היקרים לך מאוד.

ונעמה - בתנו האהובה, מאירת הפנים, רבת החן והחסד. השנונה, המוכשרת כל-כך, אשת מקצוע מופלאה, פורצת דרך, יוזמת ומקדמת, וכל הזמן מתחדשת. והכל בנועם ורוגע ובידיעה שלמה של מה עיקר ומה טפל בחיים.

נעמה ואיתם אהובינו - זכינו אבא ואני לקרבה מיוחדת אליכם - בשבתות הרבות שלנו ביחד, במיילים המתוקים, בעצות המועילות, בהמלצה על ספר טוב או על מתכון מנצח. בחיך, בדמעה, בבילויים המשותפים, בשיתוף הקבוע בגידול הילדים, וכמובן - בטוילים... רק בשלישי האחרון טיילנו בעיר דוד, טיול מושלם, שמי האמין שיהיה האחרון איתכם. כל כך הערכנו ואהבנו אתכם ... מקווים שאמרנו את זה מספיק. השארתם אחריכם משפחה גדולה ומימתת.

אבא יהודה, אמא חנה, והאחים של איתם - בכור, יגיל, אלישיר, אדרת וטעמה ומשפחותיהם. וישי היקר - האח התאום המקסים של נעמה - שאיבד כעת את אחותו האחת, האהובה... לפני פחות מחודש חגגנו לכם יומולדת שלושים בערב מחבר ומלכוד, וכל החברים והמשפחות המלוות מפדואל כתבו לכם מכתבי ברכה מחממי לב ... ועתה הם שוב איתכם - כואבים והמומים.

אהובינו, השארתם בידינו פיקדון יקר מכל - את ילדיכם האהובים שניצלו בנס מן התופת. נעשה ככל יכולתנו, בשיתוף עם סבא וסבתא מירושלים, המשפחה והחברים כדי להמשיך בדרך החינוך שלכם, ולהיות ראויים. נחבק ונאהב ונספר להם לילדיכם המקסימים עוד ועוד עליכם - בת וחתן אהובים כל כך שנלקחו מאיתנו בדרך נוראה כל כך.

אתכם בליבנו תמיד

אוהבים

אבא ואמא וישי

יגיל הנקין - אחיו של הרב איתם

אני רוצה לספר לכם קצת על איתם.

איתם היה ליצן. אני יודע שדי מוזר לומר את זה בהלוויה, ועוד על תלמיד חכם וחוקר שנועד לגדולות, אבל הוא היה ליצן. וזה טוב. אם אתה רוצה להיות רציני, כדאי שתוכל לפעמים לצחוק על עצמך. רב שלא לוקח את עצמו יותר מדי ברצינות מאוד מועיל גם לעצמו וגם לאחרים. לגבי המלך מזהירה התורה "לבלתי ירום לבבו", וזו הסכנה שאורבת גם לרב, במיוחד ככל שהוא גדול. היכולת של איתם לא לקחת את עצמו ברצינות, לצחוק על עצמו וגם על העולם שלו, הייתה חשובה.

אבל איתם היה גם מאוד רציני. במשך שנים טענתי שבמשפחה שלנו יש דור רב, דור דוקטור וחוזר חלילה, ואז בא איתם והרס לי את הבדיחה כשהוא החליט להיות גם רב וגם דוקטור, ובשני הדברים הוא הצטיין. הוא כתב לא כדי לקבל קידום, אלא כי הוא לא יכול היה שלא לכתוב: מפני שהיה לו מה לומר וחשוב היה לו להגיד את זה.

יותר מזה, היה לו היושר הגדול שרב רציני נדרש אליו. זה היושר שבו הרב מוצא את עצמו כשהוא רוצה להגיע למסקנה מסויימת, והוא יכול, אם רק ינצל את הכתוב לצרכיו, להגיע למסקנה הרצויה, לשנות את המציאות (ואולי גם לקבל מחיאות כפיים), אבל אז המלאך הקטן של המצפון אומר לו, 'אבל זו לא האמת', וכיוון שזו האמת, איתה הוא נשאר. זה לא קל; אבל זה היושר שהיה לו.

במעט מדי שנותיו הוא כבר הספיק לכתוב שני ספרים הלכתיים וספר היסטורי אחד; ואילולא הירצחו היה מוסיף כמה חיבורים חשובים בשני התחומים. וכשזה היה קורה, הייתי צריך להתמודד לא רק עם אנשים שמתקנים אותי כשאני אומר "איתם" ל"הרב איתם" אלא עם אנשים שהיו מתקנים אותי ל"הרב הגאון פרופסור איתם". ואם היינו מוסיפים את זה שהוא ידע לנגן טוב יותר ממני, אז בכלל המצב היה חמור. מילא. הלוואי עלי כל יום התמודדויות כאלה ולא ההתמודדות שיש לנו פה היום.

אני בטוח שבשבעה אשמע הרבה סיפורים עליו. חלק אכיר, חלק יישמעו מתאימים, וחלק יישמעו מתאימים למישהו אחר (וכן, כתבי הרדיו שהחליטו להעביר אותו דירה, להוסיף לו שני ילדים ולגייס אותו רטרואקטיבית לסיירת מטכ"ל, אני מדבר גם עליכם). תמיד זה כך. בשבעה מספרים את הצדדים הטובים, מינוס תקריות מביכות כמו הקראוון הבוער שאיתם נזרק בגללו מישיבה תיכונית מסויימת, הגם שהכחיש כל קשר לנידון. אבל לא הייתי צריך

את השבעה כדי לדעת שהוא היה האח המוכשר מבינינו ובן אדם מוכשר מאוד באופן כללי. מלא בידע, אבל לא מלא מעצמו. בעל ואבא נהדר שידע לאזן בין המשפחה ותחומי הלימודים והעבודה השונים שלו.

עולם התורה הפסיד אחד מגדולי הרבנים של הדור הבא, והאוניברסיטה הפסידה חוקר יוצא מן הכלל. ואחי. שזה חשוב לי לא פחות מכל השאר, מן הסתם. אבל לא רק בגלל זה התכנסתם.

האנשים הרבים שנמצאים פה, והסיבה שאנחנו מספידים בחול המועד, בניגוד להלכה הרגילה, היא בגלל שאת חייו של איתם ואת חייה של נעמה לא לקח הגורל העיוור. הם הרוגי מלכות. הם מתו במסגרת המאבק הבלתי נגמר של עם ישראל. אם תלכו להר הרצל, תגלו שם שהרוג פעולות האיבה הראשון הוא הרב שלמה זלמן צורף, שנרצח לפני מאה שישים וארבע שנים. זאת אומרת, מבחינת המדינה, המאבק הלאומי של עם ישראל לא התחיל לפני 67 שנה בהקמת מדינת ישראל, ופעולות האיבה הקטלניות לא נולדו עם הכרזת המדינה, אלא היו תוצאות האיבה לרעיון של עם ישראל בארצו.

איתם ונעמה נעשו לוחמים על כורחם באותו מאבק. איתם ונעמה הם הרוגי פעולות איבה. הם לא 'קורבנות טרור'.

אל תאמרו שהם קורבנות הטרור; אל תאמרו שיש לישראל מלחמה בטרור. אין לישראל מלחמה נגד הטרור, מעולם לא הייתה מלחמה נגד הטרור וגם לא תהיה. ברנרד לואיס, המזרחן הגדול, אמר פעם (ביחס לארצות הברית דווקא), שלהכריז על מלחמה בטרור משול כאילו היה צ'רצ'יל, בימים השחורים של 1940, מצהיר בנאום בבית הנבחרים משהו בסגנון: "אנחנו נלחמים נגד צוללות ומטוסים, נגד טנקים, נגד כידונים, נגד רובים ונגד מרגמות 81 מילימטר! נילחם בהם בחופים..."

אין דבר כזה 'טרור האבנים', כמו שאין 'טרור הבודדים', כמו שאין 'טרור המכוניות', וכמו שאיתם ונעמה לא נרצחו – בניגוד לכותרת באתר חדשות מסויים – בידי 'מכונית עוקפת'. כל אלה שיטות. לא אויבים.

טרור הוא כלי. מי שמשתמש בטרור הוא האויב. הטרור הוא הטקטיקה שלו, הסכינים והכדורים – אמצעי הלחימה. לומר "אנחנו נלחמים בטרור" זה לומר "אנחנו לא יודעים מי האויב, או שאנחנו לא מוכנים להגדיר אותו כאויב". במילים אחרות, "אין לנו אסטרטגיה".

אל תילחמו בטרור; תילחמו במי שמפעיל אותו. אין הכוונה חלילה לפעולות נקם פרטיות נגד ערבים חפים מפשע. אין הכוונה לויתור על מוסר בלחימה. הכוונה היא שלא נעמיד פנים שאין איבה ואין שנאה ואין רעיון ואין גורמים שמפעילים את הטרור, ותמיכה עממית נרחבת בטרור, וסכסוך לאומי ודתי שמהווה בסיס לטרור. הרי אנחנו בעצמנו אומרים בצדק, "אל נהיה כמוהם". אז למה אנחנו משקרים לעצמנו ואומרים שאין 'כמוהם', אין אויב אלא רק 'טרור' מופשט וחסר פנים? אם אנחנו נלחמים ב'טרור', מי אלה ה'כמוהם' האלה?

אל תבטיחו שידינו תגיע לרוצחים. מאחורי הרוצחים יש חברה שתומכת בלחימה מהסוג הזה. חברה שתומכת בפגיעה באזרחים, בווידוא רציחה בזוג (חסדי השם שהילדים לא נפגעו; אל תתנו קרדיט על 'רחמנות' לרוצחים).

הרוצחים הם התליינים; אבל מי שמשריש את הגישה 'הנה יהודי ולכן בן מוות', לא יכלא, ומי שיחלק היום סוכריות לילדים כדי לחגוג את הירצחם בדם קר של עוד שני יהודים, ייצא נקי בלא כלום.

איתם ונעמה לא נהרגו בידי 'הטרור'. הם חללי פעולות איבה. האיבה עמדה מאחורי הרצח. בני אדם מונעים משנאה יצאו אל אם הדרך כדי לרצוח יהודים. והצליחו. הם לקחו ממני ומשאר האחים את אחי, מישי את אחותו נעמה; מההורים שלי ומהוריה של נעמה הם לקחו את ילדיהם; הם לקחו ממתן, ניצן, נטע ואיתמר את הוריהם – ואת הזכות לגדול במשפחה, עם החוויות והזכרונות של משפחה חמה, אוהבת ומלוכדת. הם לקחו מכם, העומדים פה, זוג מוכשר ואופטימי, שהיה עתיד להגיע לגדולות. והם המשיכו, לקחו ולוקחים את תחושת הביטחון. רוצחים ערבים, מגובים בידי חלק גדול מדי של החברה הערבית, עם מעט מדי התנגדות עקרונית לרצח. אויב. אויב שמפעיל טרור.

אל תוזילו את זכרם בהפיכתם לקורבנות של כח-טבע. תתווכחו על מדיניות, לא על ההרוגים; אל תמצאו הצדקות וסימפטיה לרוצחים. שמרו את האמפתיה לילדים שנותרו יתומים, להורים שנותרו שכולים. ולעם ישראל, שרחוקה הדרך עד אשר יישב תחת גפנו ותחת תאנתו.

לאובדן שלנו אין תשלומים. הוא אובדן אישי, הוא חור פעור שלא יתמלא לעולם. רובכם פה לא בגללו. אתם פה בגלל שמרגע שניתנה למשחית רשות להשחית, איננו מבדיל בין צדיק לרשע. ואיך יבדיל? המשחית הוא רשע כזה, שאין לו מושג מהו הטוב. כולו רשע וכל יצר מחשבות ליבו רק רע כל היום, ואיך יידע מה זה טוב?

וגם לא אכפת לו.

איתם ונעמה, מעט וטובים היו שני חייכם, אך לא השיגו את ימי שני חיי אבותיכם בימי מגוריהם. אוי לו לדור שההורים קוברים בו את ילדיהם.

יש פסוק בישעיהו שנוהגים לצטט בהלוויות. " בָּלַע הַמָּוֶת לְנֶצַח, וּמָחָה אֶדְנִי אֱלֹהִים דְּמָעָה מֵעַל כָּל-פְּנִים". אבל יש לו המשך, חשוב לא פחות, לאומי ולא רק אישי. וזה הפסוק המלא: " בָּלַע הַמָּוֶת לְנֶצַח, וּמָחָה אֶדְנִי אֱלֹהִים דְּמָעָה מֵעַל כָּל-פְּנִים; וְחָרַפְתָּ עִמּוֹ, יְסִיר מֵעַל כָּל-הָאָרֶץ-- כִּי אֶדְנִי, דָּבָר:"

"וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ – כי אדוני דיבר!"

טעמה יעקבסון - אחותו של הרב איתם

איתם,

אח שלי.

בכל זכרון ילדות שיש לי מהבית אתה נמצא.

זכרונות של צחוק ובכי, המון רגעי הערצה, ושותפות.

וכשגדלנו, בלי הרבה מילים, תמיד הרגשתי שאתה מתווה לי את הדרך.

בסניף, שם היית מדריך, ואני אחריך, וברגעי גיבוש הדרך בשנים הסוערות של התבגרות.

ואז, הכרת את נעמה, ופתאום יצאו החוצה העדינות והרוך.

צמחתם יחד, ואהבתם, והיה כ"כ שמח לאהוב אתכם,

ובנייתם לכם בית, קודם רוחני ואז גם פיזי.

רק אתמול היינו אצלכם, ואיתם, גם טיפלת, גם סידרת, גם חייכת ושמחת לב לכולם.

וזה כל כך אתה.

ונעמה, כל כך שמחת שהכל היה מוכן בזמן, ומסודר ונוח.

כל כך הרבה הרים כבשתם לעצמכם, בסטודיו, ובעיון ההיסטורי שכל כך חי אצלך.

לימדתם אותנו יוזמה, התמדה וסבלנות.

איתם, כל כך הרבה פעמים כשלמדת בחיצים, פחדתי שתמות, דמיינתי את זה קורה, אבל

אתמול, לא דמיינתי, לא חשבתי.

כשיצאנו ממכם אחרי הצהריים חשבתי לעצמי מתי הפעם הבאה שניפגש.

איתם, צר לי עליך אחי. צר לי עלינו, כמה ידע היה טמון בך, כמה חיבור לכל השורשים

שצמחנו בהם.

איך ידעת לחבר קטעי מידע, תמונות, היסטוריה, לרקמה משפחתית חיה.

איתם ונעמה אהובים.

כל כך הרבה חלומות יורדים איתכם לקבר. כל כך הרבה יכולות ותוכניות. הספקתם כל כך

הרבה אבל כל כך מעט.

”עין במר בוכה” - תתפללו עלינו שה' יתן לנו גם כוח לשמוח.

לאבא, לאמא, להורים שלך- נעמה.

לילדים שלכם.

שנצליח לחיות אתכם להמשיך אתכם וגם אתכם.

איתם-

תמיד נבוכתי להגיד לך כמה היית משמעותי בשבילי,

כמה אהבתי והערכת אתך.

אז עכשיו - זו ההזדמנות האחרונה.

אני אוהבת אותך,

טעמה.

ישי ערמוני - אחיה של נעמה

אחותי היקרה,
 מגיל צעיר אהבנו אחד את השניה אהבת נפש, אהבה שאינה תלויה בדבר.
 לפעמים הייתי חושב ששכחת והייתי מתקשר להזכיר לך.
 הייתי אומר "את יודעת שאני אוהבת אותך, נכון?"
 ואת היית עונה "כן", והייתי יודע שאת אוהבת אותי בחזרה.
 ועכשיו אני עומד מעל הקבר הפתוח שלך. זה בלתי נתפס, וכנראה מעולם לא יתפס.

בדרך לכאן, ברכב הלוויות, חשבתי על משהו שקרה לא מזמן. בתפילת מוסף של יום הכיפורים. ניסיתי לכוון בתפילה, באמת שניסיתי, ולא הצלחתי. לפתע תינוק התחיל לבכות. כעסתי - מי הביא לפה תינוק, ולמה הוא מפריע להתרכז. ופתאום חשבתי - התינוק הזה יודע איך לצעוק לאבא. והוא יודע ובטוח שאבא יענה. גם אני רציתי לצעוק ככה, ולא ידעתי איך. ועכשיו אני יודע איך לצעוק. אני צועק לפניך, אבא שבמרומים - עשה שלא נדע עוד צער, ושמותם לא יהיה לשווא.